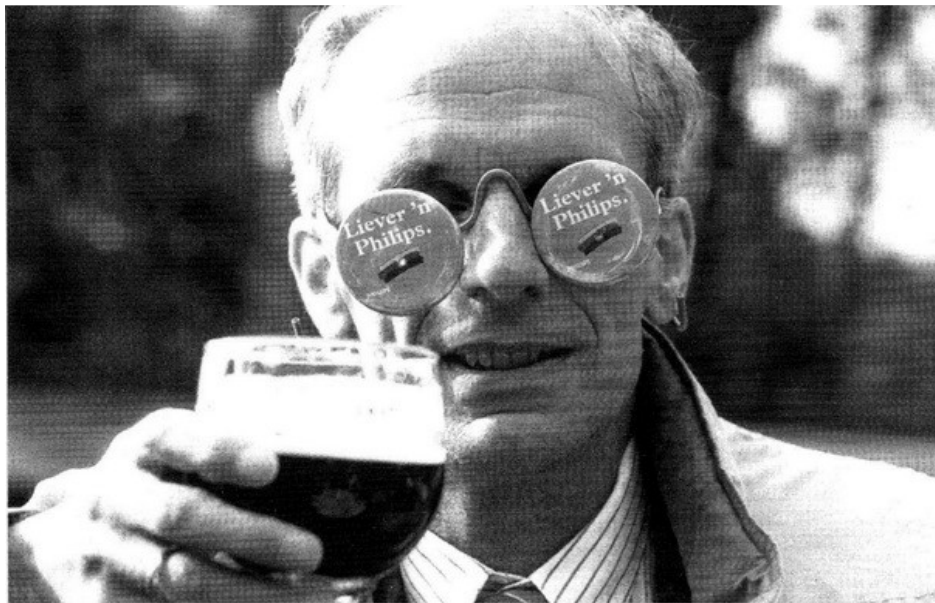

Kees Weijzenfeld met pensioen

Marianne Vincken, (NLJ 26-03-1999)

Het speelt een week of wat geleden. Ik kom, zoals wel vaker, met een vraag van de categorie 'Hoe zat dat ook al weer?' bij Kees Weijzenfeld binnen. Dit keer gaat het om het onderzoek aan plasma-displays, lang geleden. Net als degene die mij de vraag stelde, weet ik dat we er op het Nat.Lab. meer dan twintig jaar geleden ook al aan werkten, toen een poosje niet en nu weer wel. Maar wat deden we dan, meer dan twintig jaar geleden? Ik confronteer Kees met die vraag en dan gebeurt er iets onverwachts: hij draait zich om. en verdwijnt bijna onder het bureau, diep onder in zijn kast, wat in zichzelf mummelend. Hoewel hij op dat moment toch nog maar een paar weken op het lab te gaan heeft, is hij duidelijk nog niet aan opruimen toegekomen – en is dat volgens mij nu ook nog steeds niet -, anders wist hij natuurlijk wel waar een en ander gebleven is.

Het is onverwacht omdat, normaal gesproken, als je Kees een vraag stelt, hij meteen begint een antwoord te geven. Of ... als hij niet meteen een antwoord weet en dat niet wil laten merken, begint hij een antwoord af te leiden. Of ... als ook dat niet helpt, begint hij een theorie af te leiden die het antwoord moet opleveren. Maar geen antwoord? Of dit hulpeloos gaan zoeken, nee dat heb ik nog niet meegemaakt. Altijd wordt zo'n antwoord, of zo'n theorie, met grote stelligheid gepresenteerd. Je moet met grof geschut aankomen om een eigen mogelijkheid ook maar te kunnen opperen. Een natuurkundige verloochent zijn opleiding niet, natuurlijk!

Een aantal jaren geleden, toen Kees zijn vijftienvigjarig jubileum bij Philips vierde, hebben we dat in een speciale editie van het Nat.Lab. Journaal (met een heel kleine oplage) de 'Zekerheidsrelatie van Weijzenfeld' genoemd. Net als andere natuurkundigen die op het Nat.Lab. gewerkt hebben, en ons in de vorm van vergelijkingen (Van der Pol, Elenbaas), een ionisatiebuis (Penning), een methode (Van der Pauw), een effect (Casimir), een verdeling (Druyvesteyn) of een constante (Hamaker) hun naam hebben nagelaten, kunnen wij ons Kees dan jaren later nog herinneren via zijn zekerheidsrelatie.

Het heeft natuurlijk zijn voor- en zijn nadelen, die stelligheid waarmee hij zaken poneert. Een voordeel was het soms om die zekerheid over te nemen als je van anderen iets gedaan wilde hebben. En al helemaal als je er dan bij zei: 'Kees vindt dat ..', en iedereen dacht dat je dan Kees Bulthuis bedoelde. Maar lastig is het ook wel eens geweest. Het enige dat hielp, was strijden met gelijke wapens: even stellig een theorie afleiden die tot het gewenste antwoord leidde, en dan maar hopen dat Kees het niet meteen snapte en dat niet wilde toegeven.

En nu bleef het stil ... Bijna met pensioen, dan veranderen mensen soms, maar zo veel? Maar wat gebeurt er: triomfantelijk zet hij een bakje op de stapels papieren op zijn bureau: er zit een sticker op: 'Eigen werk'. Tja, en daar zullen we het voortaan mee moeten doen, al de mensen die bij hem kwamen binnenwandelen met de meest uiteenlopende vragen. Want Kees zit thuis of in de caravan te solderen, of te programmeren, of een glaasje te drinken.

Kees, geniet ervan!